

Perpinyà, ha estat literalment envaït per tota mena de personatges que, seguint la cridòria d'aquesta mena d'il·luminats, han mirat d'establir-se en el que s'ha convertit en un santuari ben heterodox. L'alcalde de la població ha hagut de demanar ajut a la gendarmeria per aturar l'allau de persones que es volen salvar

de l'aterridor futur amb què ens amenacen i el preu dels terrenys municipals, en plena crisi econòmica, han patit una sobrevaloració astronòmica. Bé, vull dir, una especulació molt alta, tot i que les previsions de catàstrofes siderals hi han contribuït d'una manera ben concreta. Sobre això, hi ha gent ben malpensada que indica com aquesta fi del món errònia sí que ha significat que alguns espavilats s'enduguin la grossa...

Ara, aquest 2013 que comencem ha de dur-nos noves que han de ser l'objecte del comentari de l'article de l'any que ve. Ja n'avanço algunes: tindrem data pel referèndum d'auto-determinació? S'apaigavarà la insistent i dramàtica crisi econòmica? El ministre Wert es centrarà en seguir tocant-nos el català? El govern, i parlant de tocar, seguirà tocant-nos els sous? I les contibucions, pujaran? I l'atur, baixarà?.

I, encara més, el Messi farà més gols que aquest any?

Ramon Vilageliu

Ja tenim mercat

Des del passat 29 de setembre ja podem parlar de mercat en nom propi. Va ser una promesa electoral arriscada ja que era difícil predir-ne l'èxit i saber si la balança es decantaria cap als beneficis que en trauria el poble en conjunt o bé si pesarien més els perjudicis al sector comercial local. No he fet cap enquesta ni estudi però percebo que l'establiment del mercat del dissabte és rebut amb simpatia i ningú no m'ha parlat d'inconvenients, tot i que algun n'hi deu haver.

Per als santaulaliencs autòctons de més edat la paraula mercat ha anat estretament lligada a la vila de Granollers. No va ser fins a partir aproximadament de l'any 1965 que a Canovelles es va establir els diumenges un petit mercat i ha anat creixent fins a com el coneixem ara. Tanmateix un mercat ben diferent.

El mercat del dijous de Granollers ha estat molt important per a tota la comarca. S'hi feien tractes comercials –sempre de paraula– com la compra o venda de la fusta d'un bosc, de bestiar, de collites...etc. També donava la possibilitat als pagesos de vendre els excedents de les seves produccions. Durant molts anys s'hi van haver de desplaçar amb el cotxe de línia –l'auto d'en Joanet en el nostre cas– i molts dels diners que s'hi guanyaven retornaven al poble en forma de diversos tipus de proveïment que

no es trobaven al poble: betes i fils, sabates, eines, atuells de la cuina, medicaments, roba per fer vestits i moltes d'altres coses. També s'aprofitava el dijous per gestions a les entitats bancàries, assegurances... etc.

I també ofería més coses: els esmorzars a la Fonda Europa o a Can Layon eren per a molts els únics moments de lleure i esbarjo durant la setmana.

Però tornem al present. Més enllà de les compres necessàries i sovint més econòmiques els mercats tenen com una màgia. Aquelles piles d'articles, el tria i remena, el reclam en forma de cridòria, la sensació d'haver comprat precisament allò que ens feia falta a un bon preu, tot plegat deu exercir un magnetisme sobre la gent.

I és que el mercat de Santa Eulàlia –el nostre mercat– compleix una funció social. En un poble on l'estructura urbana no facilita la relació entre els veïns, el mercat ha esdevingut un punt de trobada, un lloc més per fer petar la xerrada, un indret per saludar a qui sigui.

Potser per això gaudeix de bona salut. O potser pel bon bateig que va tenir el dia del seu naixement: no va parar de ploure durant tot el matí.

Pep Margenat